

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

ΤΙΣΑ

ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ ΤΡΑΝΤΑ

ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΤΑΜΠΟΥΡΑΣ

معارف نظارت جلیلہ سنک ۶۶۵ نومرولی و ۲۴ شباط ۱۳۲۰
تاریخی رخصتنامہ سیلہ طبع اولنمشر.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΣΕ ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ

1905

3500

Αγ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ
ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ ΤΡΑΝΤΑ
ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ ΤΑΜΠΟΥΡΑΣ

معارف نظارت جلیله سنک ۶۶۵ نومرولی و ۲۴ شباط ۱۳۲۰
تاریخی رخصتنامه سیله طبع اولمشدر.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ

1905

Πᾶν ἀντίτυπον θέλει φέρει τὴν ὑπογραφὴν τοῦ
ἐκδότου, ἄλλως εἶναι κλοπιμαῖον καὶ καιαδιώκεται
κατὰ τὸν νόμον.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀδελφῶν Γεράρδων

Γαλατᾶ, Πεμπιοπάζαρον, ἀριθ. 17-19.

(285)

ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΙΣ ΓΕΡΟΥΣΙ

ΑΓΙΩΙ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ Κ. Κ. ΓΕΡΜΑΝΩΙ

ΚΑΙ

ΑΓΙΩΙ ΔΕΡΚΩΝ Κ. Κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΩΙ

ΣΕΒΑΣΤΟΙΣ ΜΟΙ ΠΑΤΡΑΣΙ ΚΑΙ ΚΗΔΕΜΟΣΙ

ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ ΒΑΘΥΤΑΤΗΣ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ

Η ΒΙΒΛΟΣ ΑΥΤΗ ΕΥΓΝΩΜΟΝΩΣ

ΑΝΑΤΙΘΕΤΑΙ

Σεβασμιώτατοι !

Τὸν δίκαιον καὶ ὀφειλόμενον Ὑμῖν εὐγνωμοσύνης φόρον ἀποτίων, μικρὸν δεῖγμα ταύτης τὴν βίβλον τήνδε ἀνατίθημι. Τίσι γὰρ ἄλλοις δικαιοτέρων ἡδύνατο ἀνατιθῆναι ἢ βίβλος αὕτη ἢ Ὑμῖν τοῖς ἐν Ἱεράρχαις ἐπὶ ζέοντι ὑπὲρ τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως ζήλῳ, καὶ τοῖς διαπρέπουσι ἐν τοῖς ὁμοεθνεῖσι ἐπ' ἀκραιφνέσι φιλογενείας αἰσθήμασι; Δέξασθε τοίνυν, Φιλογενέσταισι Ἄνδρες καὶ Χριστιανικώτατοι Ἱεράρχαι, εὐμενῶς τὰ ἡμέτερα ταῦτα ψελλίσματα, ἃ νσαρὰ καρδία ὑπὸ τῆς εὐνοίας Ὑμῶν ἐμπεφυσημένη, ἐτόλμησε προσεγγεῖν Ὑμῖν, καὶ μὴ ἀπαξιώσητε τὰς τοῦ ἄκρου πρὸς Ὑμᾶς σεβασμοῦ ἐνδείξεις μου

μεθ' ὧν διατελῶ

ἐλάχιστον πνευματικὸν τέκνον

Ο ΠΟΝΗΣΙΑΣ

ΠΑΝΑΡΕΤΟΣ ΤΡΑΝΤΑΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Ὁ καλλωπιστὴς μεταβάλλει τὸ δοθὲν αὐτῷ πρὸς ἐργασίαν τῆς ἀρετῆς μέσον καὶ ὄργανον τὸ σῶμα εἰς εἶδωλον, ὅπερ θεοποιεῖ μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ὀρέξεων καὶ ἐπιθυμιῶν.

Ἡ ἀληθὴς μετριοφροσύνη δὲν ἐπιδεικνύει μετὰ κόμπου τὴν ἀρετὴν, ἀλλ' οὐδὲ θυσιάζει ποτὲ αὐτὴν εἰς τὴν τῶν μωρῶν κρίσιν.

Ἡ φιλία δὲν ζητεῖ τὴν ἰσότητα, ἀλλὰ τὴν παράγει.

Ἐκ τῆς αἰωνιότητος τοῦ χρόνου ἔπεται ἀναγκαίως ἡ αἰωνιότης τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀγάπη τῆς δόξης, ὁρθῶς κανονιζομένη εἶναι ἡ φιλοτιμία, ἥτις γεννᾷ τὴν ἄμιλλαν καὶ τὴν φιλοπονίαν, καὶ εἶναι ἡ ἀφειτηρία πάσης προσόδου.

Μάτην τὰ πάθη νομίζονται ἀδάμασσια· αὐτὰ ἔχουσι δεσπότην· οὗτος εἶναι τὸ λογικόν.

Ἡ εἰλικρίνεια ἀφοπλίζει τοὺς ἐναντίους, ἐλαττώνει μετὰ τιμῆς τὸ σφάλμα, ὅπερ δι' ἀρνήσεως ἢ διὰ σαθρῶν δικαιολογημάτων ἤθελέ τις αὐξήσῃ καὶ διεγείρει ἐνδοιασμὸν ὠφέλιμον ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν διατεθειμένων νὰ ὑπερασπίσωσι τὴν γενομένην προᾶξιν ὡς ὀρθὴν καὶ δικαίαν.

Ἡ τῆς ἰδίας ἀθωότητος συναίσθησις ἐστὶν ἡ ὑψίστη ἡδονή.

Παρθένε γίνωσκε τοὺς πολυειδεῖς κινδύνους, τοὺς ἀπειλοῦντας τὴν ἀθωότητά σου, καὶ παρᾶλαβε κατ' αὐτῶν τὰ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ σου κείμενα ὅπλα· τὴν αἰδῶ, τὴν ἠθικὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν τῶν τρόπων μειριότητα.

Ἡ φύσις πλάσσει, ἀλλ' ἡ βούλησις μεταβάλλει.

Ἡ πνευματικὴ ζωὴ ἔχει ὡς τροφήν τὰς ἐννοίας καὶ ἰδέας, ὡς ζωογόγον ἀέρα τὸ συναίσθημα, ὡς ἄσκησιν τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τὰς πράξεις τῆς βουλήσεως.

Ἡ ἀγαθοποιία ἄνευ περισκέψεως γενομένη, ἐνισχύει ἐνίστε τὴν κακίαν.

Πρόσεχε μὴ διαταράξης τὴν ἡσυχίαν εὐτυχοῦς τινος ψυχῆς· διεγείρων ἐν αὐτῇ πάθος μὴ συνᾶδον πρὸς τὰς περιστάσεις τοῦ βίου σου·

Αἱ οἰκιακαὶ μέριμναι παράγουσι τὴν οἰκιακὴν εὐδαιμονίαν.

Τὸ μειδίαμα ἢ φαιδρότης συμπαρασύρουσιν ἀναποφεύκτως κοινωνίαν ὅλην καὶ μεταδίδονται μάλιστα καὶ εἰς τὸν σκαιότερον ἄνθρωπον, ὅστις ἀκουσίως φαιδρύνεται ἐνώπιον εἰκόνοσ ἐλικοῦνς χαρᾶς.

Δὸς τὸ παράδειγμα εὐγενοῦς εὐσταθείας, ὅταν ἡ διαφθορὰ σὲ περικυκλώνη καὶ ἀπειλεῖ τὴν ἀρετὴν σου.

Ὁ ἄνθρωπος τὸ μὲν βέλτιον εὐρίσκει διὰ τῆς φρονήσεως ἐν ταῖς ἐξωτερικαῖς περιστάσεσι, τὸ δὲ βέλτιστον, ἥτοι τὴν ψυχικὴν εὐδαιμονίαν, μόνον ἐν ἑαυτῷ διὰ τῶν ἀρετῶν ἀποθησαυρίζει.

Τί ὠφελεῖ ἡμᾶς ἡ τῶν ἄλλων ἐπιείκεια καὶ συγγνώμη ὅταν ἡ ἡμετέρα συνείδησις ἀδυσωπήτως ἐξανίσταται καθ' ἡμῶν;

Ὁ ἐξ ὑπερβολικῆς κατεχόμενος εὐαισθησίας ἀπόλλυσι τὸν ἀνδρικὸν αὐτοῦ χαρακτήρα.

Ἡ ἀγνότης τῆς καρδίας τὸ ὕψιστον τοῦτο ἀγαθὸν παντὸς ἀνθρώπου ἐστὶν ὁ λαμπρότερος κόσμος τῆς παρθένου.

Ἀπεχε τῶν συναναστροφῶν ἐκείνων, ὧν τὰ ἥθη καταδικάζει ἢ εἰσέτι καθαρὰ συνείδησίς σου.

Ψυχαί τινες ἐπλάσθησαν διὰ τὰ ἀφοσιῶνται πάντοτε, ἄλλαι δὲ διὰ τὰ προτιμῶσι τὰ συμφέροντα αὐτῶν ἀπέναντι τοῦ ὑλικοῦ κόσμου.

Ἡ γυνὴ εἶναι μυστήριον· Ὅταν γίνῃ σύζυγος τότε ἀποκαλύπτονται αἱ ἀγαθαὶ καὶ αἱ κακαὶ αὐτῆς ιδιότητες. Τότε καθίσταται ἢ ὁ ἄγγελος τῆς εὐρήνης ἢ τὸ πνεῦμα τῆς ἀπειθείας καὶ τῆς δυστυχίας τοῦ οἴκου.

Ἡ ἀγριότης εἶναι ἐν τῷ ἡθικῷ κόσμῳ ὅ,τι ἡ παραφροσύνη ἐν τῷ πνευματικῷ.

Ἡ γυνὴ εἶναι ἡ καρδιά τοῦ οἴκου, ἀλλ' ὀφείλει νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ νοῦ, ὃν ἀντιπροσωπεύει ὁ ἀνὴρ.

Ἡ ἀρετὴ μεταβάλλει τὸν ξηρὸν βράχον εἰς λιμῶνα χλοερὸν, τὸν ἀτελεῖ ἄρτον εἰς ἐστίασιν πολυτελεῖ.

Ἡ λέξις ἣτις ἐκφράζει ἅπασαν τὴν χάριν τῆς γυναικός, ἐστὶν ἡ λέξις ἀθωότης.

Ἐν μέσῳ τῶν μεγάλων καὶ λαμπρῶν παραδειγμάτων αἱ ψυχαὶ ἐρεθίζονται καὶ ἠλεκτρίζονται τρόπον τινὰ ἀμοιβαδόν, καὶ ἐκ τούτου προκύπτουσιν ἐκεῖνα τὰ ὑψηλὰ ἔργα τῆς ἀνδρείας, τῆς γενναιότητος, τῆς ἀρετῆς, τῆς μαθήσεως, τὰ ὅποια συγκροτοῦσι τὴν δόξαν ἐνὸς ἔθνους ἢ ἐνὸς αἰῶνος.

Ἐν σφάλμα μητρὸς ἀμαυροῖ πάσας τὰς ἀρετὰς αὐτῆς· αἱ οὐχὶ ἀγαθαὶ τῆς μητρὸς κρίσεις καὶ κλίσεις καθιστῶσι τὸν οἰκογενειακὸν βίον κόλασιν ἐπίγειον, ὥς αἱ ἀρεταὶ αὐτῆς καθιστῶσι τὸν οἶκον παράδεισον.

Ἄπειρία ἀνατροφὴ πολλάκις πλημμελὴς, αἴσθημα ἀνώτερον τῆς κρίσεως, ἰδοὺ φοβεροὶ κίνδυνοι διὰ τὴν γυναῖκα.

Ἡ λύπη οὐδόλως ἐπαναφέρει εἰς τὴν ζωὴν τὰς σκιάς τοῦ παρελθόντος, ἡ δὲ φροντὶς οὐδαμῶς λύει τὸ αἶνιγμα τοῦ μέλλοντος.

Οἱ ἐπιχειροῦντες νὰ ἐξομοιώσωσιν ἐν πᾶσι τὴν γυναῖκα πρὸς τὸν ἄνδρα, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιτύχωσι θὰ κατέστρεφον πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἐξοχώτερον, πολυτιμότερον καὶ θελκτικώτερον ἐν τῇ γυναικεῖᾳ φύσει.

Τὸ περὶ τῆς ἐνδυμασίας ἔθος μεταβάλλεται ἀνὰ πᾶσαν τοῦ ἔτους ὥραν, ἡ δὲ αἰδὼς ἀπὸ χιλιάδων ἐνιαυτῶν μένει τὸ μᾶλλον ἐπαγωγὸν θέλημα τῆς γυναικός.

Ὁ διὰ τὸν φόβον τῶν μεριμνῶν ἀποφεύγων τὸν ἔγγαμον βίον, περιπίπτει εἰς τὰς λυπηρὰς περιστάσεις τοῦ ἀγάμου.

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα εἶναι καλλιεργημένον, φθάσῃ εἰς τὴν γνῶσιν ἑαυτοῦ, τοῦτο κατορθώνει μόνον καὶ μόνον, διότι ἔμαθε νὰ θεωρῇ ἑαυτὸν ὡς μέρος ἐνὸς ὅλου καὶ συνέχειαν με ἄλλα μέρη τοῦ αὐτοῦ ὅλου.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ διὰ τῆς ἀρετῆς καθαγιασθεῖσα καὶ λαμπρυνθεῖσα, ἡ διὰ τῆς θρησκείας ἀπὸ τῶν δεσμῶν τῆς ἡδυπαθείας ἀποσπασθεῖσα, βλέπει ἐναργέστερον τῆς ψυχῆς τῆς ἐν τῇ κόνει κατακειμένης καὶ διὰ τὴν κόνιν ζώσης.

Οἱ διαλογισμοὶ εἶναι πράξεις σιωπηλαί, αἱ δὲ ἀποπλανήσεις τῆς φαντασίας ἄφωνα ἁμαρτήματα.

Ὁ κάλλιστος νέος δύναται νὰ γίνῃ κάκιστος σύζυγος ὅταν τύχῃ κακοτρόπου συζύγου καὶ τάνάπαλιν, ὁ κάκιστος νέος δύναται νὰ γίνῃ ὁ κάλλιστος σύζυγος ὅταν εὐμοιρῇσιν συνετῆς καὶ φρονίμου γυναικός.

Πτωχότατος τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ὑποστηρίζει ἐν ταῖς συμφοραῖς οὔτε τοῦ βελτίονος ἢ ἐλπίς οὔτε ἡ παραμυθητικὴ φωνὴ τῆς φιλίας.

Ὁ ἐγωϊσμός εἶναι τὸ δηλητήριον τὸ λυμαινόμενον τοὺς ἀγιωτάτους δεσμοὺς τοῦ αἵματος καὶ τῆς φιλίας, εἶναι τὸ ἔναυσμα τῆς ἔριδος, ἡ δὲ τῆς διχονοίας ἐν τοῖς κόλποις τῆς οἰκογενείας.

Ἡ κοινὴ γνώμη ἀυξάνει πέραν τῆς ἀληθείας τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς κακίας ἐκείνου, οὗτινος ἅπαξ ἐγένετο γνωστὴ ἡ ὑπόκρισις.

Ἡ κρίσις τῶν ἀτόμων ταλαντεύεται κατὰ τὸ ῥεῦμα τῶν κοινῶν συμπαθειῶν.

Ἄλυσις ἐνίοτε πονηρῶν αἰσθημάτων καὶ κακιῶν αἰφνιδίως περιβάλλει καὶ περισφίγγει καὶ τὴν ἀθωοτέραν καρδίαν.

Αἱ μορφαὶ ἄλλοιοῦνται καὶ καταστρέφονται ἀλλ' ἡ ζωὴ διαμένει καὶ αὖθις ζωοποιεῖ τὴν καταπεσοῦσαν κόνιν.

Αἱ φροντίδες ἀποτελοῦσι μίαν τῶν μεγαλειτέρων ἡμῶν βασάνων, οὐχὶ διότι αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς εἰσὶ δυστυχήματα, ἀλλὰ διότι οἱ θνητοὶ μεταβάλλουσιν αὐτὰς εἰς βάσανον διὰ τῆς μικροψυχίας.

Ἀπασαι αἱ δυστυχίαι τοῦ βίου εἰσὶν ὥς ἑπὶ τὸ πολὺν τοιαῦται οἷας πλάσσει αὐτὰς τὸ φανταστικόν καὶ ἡ εὐαισθησία ἡμῶν.

Ὅσον πλειότεραι αἱ φροντίδες, τοσοῦτον συνεχέστεροι οἱ πρὸς τὸν Θεὸν διαλογισμοί.

Ἡ μὲν θλίψις εἶναι κοῖνον, ἡ δὲ ἐλπίς δρόσος αὐτοῦ.

Ἡ ὁδὸς τῆς κακίας ἐστὶ κατάντης καὶ ὀλισθηρὰ, αἱ δὲ ἀμαρτίαι διὰ τοῦ ιδίου αὐτῶν βύρους σύρουν ἡμᾶς πρὸς τὴν ἄβυσσον.

Ἡ ζωὴ ἔχει ἀξίαν μόνον ἐφ' ὅσον χρησιμεύει εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν ἡμετέρων ψυχῶν, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἰδιοτήτων τοῦ πνεύματος ἡμῶν καὶ εἰς ὠφέλειαν τῶν ὁμοίων ἡμῶν.

Ἡ προσευχὴ δὲν πρέπει νὰ γίνηται παίγνιον τῆς μνήμης, ἀλλὰ πρέπει νὰ πηγάζῃ ἀπὸ τῆς καρδίας καὶ ἀπὸ πληροσιότητος συνειδήσεως.

Ἀρχὴ τῆς ἀχαριστίας εἶναι ἀνοίκειόν τι πάθος, ὅπερ καταλαμβάνει τὴν ἡμετέραν καρδίαν καὶ κατὰ μικρὸν καθίστησιν αὐτὴν καταγώγιον πάσης διαφθορᾶς.

Ὁ ἀγαθὰ φρονῶν οὐδένα φοβεῖται κίνδυνον ἢ κώλυμα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀγαθῶν προυθέσεών τε, διότι τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ ἀντλεῖ ἐκ τοῦ Θεοῦ, τὰ δὲ ἐλάχιστα τῶν μέσων εἰσὶν αὐτῷ ἀποχρῶντα πρὸς πραγματοποίησιν παντὸς χρησίμου, παντὸς σωτηρίου, καίτοι καὶ ἄρχας φαινομένης δυσχερεστάτης τῆς πραγματοποιήσεως ταύτης.

Τὴν ἀληθῆ ἀγάπην ἀκολουθεῖ καὶ ἀληθῆς εὐδαιμονία.

Ὅσον μάλιστα ῥέπει ἡ μνήμη ἡμῶν πρὸς τὴν λήθην τῆς ἀγάπης, τῆς ὑπὸ τῶν ἄλλων προσφερομένης ἡμῖν ἔργῳ τε καὶ λόγῳ τοσοῦτον βαθύτερον ὀφείλομεν γὰρ ἐγκαρᾶξωμεν τὰς προσφορὰς αὐτῆς ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν ἀνεξαλείπτους γράμμασιν.

Οὐδὲν συνδέει στενότερον τοὺς ἀνθρώπους πρὸς ἀλλήλους ὅσον ἡ λεπιότης τῶν αἰσθημάτων, ἡ ἀποδίδουσα μεγάλην ἀξίαν εἰς τὴν φιλίαν καὶ εἰς τοὺς τρόπους δι' ὧν δεικνύεται ἡ τεκμαίρεται ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη.

Οὐδεμία πληγὴ εἶναι ἀλγεινότερα τῆς ὑπὸ ἀγαπητῆς χειρὸς προξενουμένης.

Ὅσον πλειότερας αἰτίας ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἵνα φοβῇται τὸ μέλλον, τοσοῦτον σμικροτέρα ἐστὶν ἡ ἀξία τῆς καρδίας του, ἡ σπανιωτέρα ἡ εὐσέβεια αὐτοῦ.

Ὅσον ἱλαρότερον καὶ θαρραλειώτερον προσβλέπει ὁ ἄνθρωπος τὰς μηκέτι ὑπαρξάσας ἡμέρας, τοσοῦτον καθαρωτέρα ἐστὶν ἡ ψυχὴ του, τοσοῦτον ἀληθεστέρα ἡ θρησκεία αὐτοῦ.

Ἡ ἐσωτερικὴ ἀξία καὶ ἡ ἐγκάρδιος περὶ τὸν Θεὸν εὐσέβεια τῶν ἀνθρώπων γίνονται καταφανεῖς οὐχὶ τόσον ἀπὸ τῶν περὶ τοῦ παρελθόντος καὶ περὶ τοῦ παρόντος ἰδεῶν αὐτῶν, ὅσον ἀπὸ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν θεωροῦσι τὸ μέλλον.

Ἡ φιλοκέρδεια καὶ ἡ πρὸς τὴν ἡδυνάθειαν κλίσις, ἡ τῆς ψευδοῦς δόξης ἐπιθυμία, εἰσὶν οἱ μόνοι μοχλοὶ δι' ὧν τὰ πάντα κινοῦνται καὶ ἀπὸ τῆς ἀδρανείας καὶ ἀπροσεξίας των ἀποσπῶνται οἱ πλεῖστοι τῶν θνητῶν.

Εἰς τοὺς λατρευτὰς τῆς πολυτελείας ἡ πτωχεία φαίνεται αἰσχυρότερα τῆς κακίας, μᾶλλον δὲ ἄξιον περιφρονήσεως τὸ ἀποτετριμμένον ἔνδυμα ἢ τῶν ἡθῶν καὶ τῶν φρονημάτων ἡ διαφθορά.

Ἀνώτατος τοῦ καλοῦ γνώμων εἶναι ὁ Θεὸς καὶ οὐχὶ ὁ κόσμος.

Ἡ ὁδὸς τῆς ζωῆς δὲν εἶναι ἐκείνη εἰς ἣν σπεύδουσιν οἱ πολλοὶ οἱ δοῦλοι τῶν ιδίων παθῶν, ἀλλ' ἐκείνη πρὸς ἣν καλοῦσιν ἡμᾶς ἡ ἀλήθεια, ἡ θρησκεία καὶ ἡ συνειδήσις.

Ὅταν δυστυχῆς χάριν τῆς δικαιοσύνης, τὰ παθήματά σου οὐδαμῶς ἀλλοιοῦσι τὴν ἀληθῆ σου εὐδαιμονίαν.

Ὅπου παρουσιάζεται φίλος τις τῆς ἀληθείας ὁμιλῶν ὑπὲρ αὐτῆς ἢ ἐργαζόμενος κατὰ τοῦ ψεύδους, γενοῦ αὐτῷ παραστάτης καὶ συναντιλήπτωρ, συναγωνίζου καὶ σύμπασχε, καὶ συγκαρτέρει ὁ δὲ μισθὸς ἐκείνου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἔσεται καὶ μισθός σου.

Ἡ θρησκεία μακρὰν τοῦ νὰ καθιστᾷ ἡμᾶς μελαγχολικοὺς καὶ δυσθύμους, ἡδύνη καὶ ἐνισχύει τὴν χαρὰν ἡμῶν καὶ ἐν ταῖς ὥραις τοῦ πόνου δίδωσι τῇ ψυχῇ τὸ ἀτρόμητον ἐκεῖνο μεγαλεῖον, οὗτινος ἡ συναίσθησις εἶναι γλυκυτέρα πάσης ἄλλης ἡδονῆς.

Ἡ εὐσέβεια εἶναι ἀκτὶς φωτὸς φωτίζουσα πάντα ἐν τῷ πνευματικῷ κόσμῳ· χωρὶς αὐτῆς πανταχοῦ ἐπικρατεῖ σκότιος, σύγχυσις, ἀπώλεια.

Ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη δοκιμάζουσαι τὸν ἄνθρωπον βελτιοῦσιν αὐτόν.

Οἱ στεναγμοὶ τῶν δεινῶν μας εἰσὶ κατηγορίαι καθ' ἡμῶν αὐτῶν καθ' ὅτι ὁ κόσμος εἶναι τὸ κάτοπιρον μας.

Γενοῦ βελτίων καὶ ἡ μοῖρά σου θέλει βελτιωθεῖ.

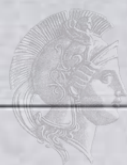
Τὰ ἄνευ τῆς ἡμετέρας ὑπαιτιότητος συμβαίοντα ἡμῖν παθήματα ἀποτελοῦσι σχολεῖον σοφίας καὶ μεγαλοψυχίας διὰ τε τὸν πάσχοντα καὶ διὰ τὸν παρεστηκότα μάρτυρα.

Ὅστις πάσχει ἢ παρίσταται πάσχοντι νὰ βελτιωθῇ, κλείει τὰ ὦτα αὐτοῦ εἰς μέγα μάθημα τῆς θείας Προνοίας.

Ὁ θεραπεύων τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἐλλείψεων καὶ τῶν ἀτελειῶν αὐτῆς, ὁ κόσμος εἰς οὐδὲν ἰσχύει νὰ λυπῇ αὐτὸν τοσοῦτον βαθέως.

Ὁ μετρίως ἔχων πρὸς πάντα τὰ ἀφορῶντα αὐτὸν οὐδέποτε θέλει αἰσθαιθεῖ τὴν ὑπερβολὴν τῆς δυστυχίας.

Ἡ ἀρετὴ εἶναι ἡ μόνη αἰωνία τιμὴ τῆς ὁποίας οὐδεὶς ποτε δύναται νὰ ἀμαυρώσῃ τὴν λάμψιν.

Μόνη ἡ θρησκεία παρέχει τὰ κατάλληλα τῆς ψυχῆς ἀντιφάρμακα εἰς τὰς πληγὰς τῆς ψυχῆς.

Πλοῦτος ἀληθῆς εἶναι τὸ νὰ δύναται νὰ καθιστᾷ τις ἄλλους εὐτυχεῖς.

Αἱ ἄκακαι κλίσεις εἶναι ἄλλοις ἢ τις κρατεῖ ἡμᾶς δεδεμένους πρὸς τὰ γήινα καὶ τὰ φθαρτὰ καὶ κωλύει τὴν πρὸς τὰ οὐράνια ἐλευθέραν τῆς ψυχῆς πτῆσιν.

Συχναὶ αἰτιάσεις ἐπαναλαμβανόμεναι ἔστω καὶ μετὰ παιδιᾶς, ὄνειδισμοὶ ἐνεκεν παρελθόντος σφάλματος ἢ ἀδικήματος, διαχέουσιν ἐνίοτε ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν συζύγων πικρίαν ἣν δυσκόλως διαλύει τις.

Πρέπει νὰ διακηρύττωμεν τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅταν ἀκόμη θέλωμεν ν' ἀποφυγῶμεν τὸν θόρυβον καὶ ὅταν ἀκόμη εὐρίσκομεν τὴν κίνησιν τὴν πυρετώδη τῆς κοινωνίας πλήρη πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεως.

Ἡ τύχη οὐδὲν εἶναι εἰμὴ ἀπλῇ ἀναφορὰ καὶ συνδρομὴ τυχαίων μὲν ὥς πρὸς ἡμᾶς πραγμάτων ἐξ ὧν δὲν δυνάμεθα νὰ προφυλαχθῶμεν μήτε νὰ τὰ ἐμποδίσωμεν, ἀναγκαίων δὲ ὥς πρὸς τοὺς γενικοὺς νόμους τῆς φύσεως, ἀφ' οὓς ἐξαρτῶμεθα.

Ὁ μὲν ἀνὴρ ἔχει καρδίαν ἄνευ αἰσθημάτων, ἡ δὲ γυνὴ αἰσθημα ἄνευ καρδίας.

Ἡ ἀγάπη συνέλκει καὶ συσφίγγει αὐθις ὅσα ὁ χρόνος ἐχώρισε καὶ συνενώνει τὰ πνεύματα τῶν παρελθόντων καὶ τῶν μελλόντων αἰώνων.

Ἄν ἡ τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴ ἐγεννᾶτο μόνον διὰ τὴν πτερόεσσαν στιγμὴν τῆς γηϊνῆς ζωῆς δὲν εἶχε βεβαίως ἀνάγκην τῶν ἐξόχων προτερημάτων, δι' ὧν ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ ἐπροοίκησεν αὐτήν.

Τότε μόνον δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τὴν κολακείαν ἀπὸ τὸν εἰλικρινῆ ἔπαινον, ὅταν δὲν μᾶς τυφλόνῃ ἡ φιλαυτία.

Ἡ βαρυτέρα καὶ ἀνυπόφορος ποινὴ εἰς τὸν κενόδοξον εἶναι ἡ καταφρόνησις.

Ἡ ἀγάπη προὑποθέτει προτερημα καὶ ὁ σεβασμὸς ἀρετὴν.

Οὐδεὶς μισεῖ καὶ φθονεῖ ἑαυτὸν ὅσον ὁ ἀχαλίνωτος καὶ παρὰ φρων φιλήδονος.

Ἡ ἀρετὴ ἀρχίζει ὁπότεν ἔχῃ τις γενναιότητα νὰ κάμῃ καλὸν εἰς τὸν ἀδικήσαντα.

Θαύμαζε καὶ ἀγάπα τὴν ἀρετὴν, ὅπου δῆποτε καὶ ἂν ἀπαντήσῃς αὐτήν, εἴτε ἐν ἐπιχρύσοις μεγάροις, εἴτε ὑπὸ τὴν πενιχρὰν στέγην πτωχικῆς καλύβης.

Ἡ θεὰ ἀγνώμονος παροργίζει κοινῶς καὶ φέρει ἀηδίαν·
ὅστις ὅμως ἔχει τὴν γενναιότητα νὰ νικήσῃ αὐτὴν τὴν εὐκολο-
τάτην ἀποστροφὴν, ὅστις δύναται τυχούσης νέας περιστάσεως νὰ
εὐποιήσῃ ἐκείνους τοὺς ἰδίους, οἵτινες ἐφάνησαν ἄλλοτε πρὸς
αὐτὸν ἀχάριστοι, αὐτὸς εἶναι ὁ ὄντως ἄξιος τῆς προσηγορίας τοῦ
μεγάλου, γενναίου καὶ μεγαλοψύχου.

Μὴ κατηγορεῖ ὡς ἄδικα τὰ παρὰ τῆς ἀρχῆς ληφθέντα μέτρα,
ἐν ὅσῳ ἀγνοεῖς τοὺς ὑπαγορεύσαντας αὐτὰ λόγους.

Πολλάκις ὁ χρυσὸς καὶ τὰ σθηρικὰ ἐνδύματα καλύπτουσι δρι-
μεῖαν λύπην καὶ δακνοκαρδίους μερίμνας.

Ὁ φθόνος καὶ τὸ μῖσος τῶν πονηρῶν ἀκολουθοῦσι πρὸ πάν-
των τοὺς ἀπολαμβάνοντας ἐν τῷ κόσμῳ διακρίσεις καὶ τιμὰς.

Ο ἔνοχος ἀγνωμοσύνης εἶναι ἐπιδεκτικὸς καὶ παντὸς ἄλλου
ἀνοσίου ἔργου, διότι ἐν αὐτῷ ἐφθάρη ἡ πηγὴ πάσης ἀρετῆς, ἡ
καθαρὰ ἀγάπη.

Πολλοὶ ἀγαθοὶ ἐν λόγοις παρέχουσιν ἑαυτοὺς ὑπόδειγμα
αἰσχίστου βίου καὶ φαυλοτάτου.

Μόνον ὁ ἐξ ἀγάπης πράττων τὸ ἀγαθὸν εἶναι ὁ ἀληθῶς
ἐνάρετος.

Ὁ ἄριστος τῶν πράξεών μας κανὼν εἶναι ἡ φωνὴ τῆς συνει-
δήσεως ἡμῶν.

Αἱ πλάναι εἰσὶν ἐπισκότησις τοῦ πνεύματος, ἐξασθενή-
σις αὐτοῦ, ποιοῦσα τὴν ψυχὴν ἀνίκανον νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ πράξῃ
τὸ καλόν.

Ἡ ἁμαρτία εἶναι τέκνον τῆς κακῆς ἐπιθυμίας.

Ἡ προπέτεια περὶ τὰς κρίσεις εἶναι πολλάκις μήτηρ τῆς
ἐχθρας καὶ διχονοίας καὶ πολλῶν ἄλλων κακῶν πρόξενος, ἅτινα
ταράττουσιν τὴν ἡσυχίαν ἡμῶν.

Εὐκολωτέρα εἶναι ἢ ἀλήθεια τοῦ ψεύδους, καθ' ὅτι ὁ ψευ-
δόμενος εἶναι ἠναγκασμένος νὰ προσέχῃ εἰς τοὺς λόγους τοῦ, ἵνα
μὴ συλληφθῇ ἀντιφάσκων πρὸς ἑαυτόν.

Ὡς ἡ ὑπερβολικὴ εἰλικρίνεια δίδει εἰς τοὺς ψευδεῖς φίλους
ὅπλα καθ' ἡμῶν, οὕτω καὶ ἡ ὑπερβολικὴ δυσπιστία ἀπομακρύν-
ει ἀφ' ἡμῶν πᾶσαν ἀγαθὴν καὶ εἰλικρινῆ ψυχὴν.

Ἡ ὑπερβολικὴ μετριοφροσύνη ἀποβαίνει ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
ὀλεθρία εἰς τὴν εὐτυχίαν ἡμῶν.

Ἡ ὑφαλος εἰς ἣν προσκρούουσιν εὐκόλως οἱ σπουδαῖοι εἶναι
ἡ κενοδοξία.

Ὁ ὑπὸ τῶν φθονερῶν μισούμενος, διόλου δὲν πρέπει νὰ
ἀγανακτῇ ἔχων ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ σφῆκες πάντοτε τὰς καλλίστας
προσβάλλουσιν ὁπώρας.

Ἡ κοινὴ γνώμη αὐξάνει πέραν τῆς ἀληθείας τὰ ἐλατιώματα καὶ τὰς κακίας ἐκείνου, οὐ ἅπαξ ἐγένετο γνωστὴ ἡ ὑπόκρισις.

Ὁ ἀπωλέσας τὴν αἰδῶ, τὸ ἀμήχανον αὐτὸ κάλλος τῆς ἀρετῆς, διέρρηξε τὴν ἱερὰν τῆς ἀθωότητος ἀσπίδα καὶ ἀπεγύμνωσε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τοῦ ἰσχυροτέρου ὅπλου κατὰ τῶν προσβολῶν τῆς κακίας.

Μὴ ἀγοράζῃς μιᾶς στιγμῆς ἀπόλαυσιν ἀντὶ πολλῶν αἰώνων ἀδημονίας καὶ θρήνου.

Ὁ μὴ ἀπολέσας τὸ θάρος κατὰ τὸ ἥμισυ ἐνίκησε.

Ἡ πολυτέλεια πρέπει ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ θεωρῇται ἡ δολοφόνος τῆς εὐδαιμονίας τοῦ γάμου.

Ὁ ὑπὸ τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης μετριαζόμενος ἔρως διαιωνίζεται, ἐν ᾧ τὸ πάθος ἔχει μιᾶς μόνης στιγμῆς ὑπαρξιν.

Τὸ ἀείποτε ἐπιτευκτικὸν φάρμακον τῇ ἀκαθέκτῳ βίᾳ τοῦ πάθους εἶναι ὁ χρόνος.

Εὐτύχημα ἢ πλεονέκτημα, ὅπερ ἔχομεν, ἀκόπως προξενεῖ ἡμῖν πολλῶ ὀλιγωτέραν ἡδονὴν ἐκείνης, ἣν παρέχουσι τὰ διὰ τῶν σκέψεων καὶ τῆς ἐργασίας ἡμῶν ἀποκτηθέντα.

Ὅπου ἀρχεται ἡ ἀπιστία καταλήγει ὁ γάμος.

Τὸ βαρύτερον ἔγκλημα κατὰ τοῦ δεσμοῦ τοῦ καθιερωθέντος ὑπὸ τῆς θρησκείας, ὑπὸ τῆς φύσεως καὶ ὑπὸ τῶν νόμων τῆς κοινωνίας, ἦτοι κατὰ τοῦ γάμου, ἐστὶν ἡ διάρρηξις αὐτοῦ διὰ τῆς ἀπιστίας.

Ὅταν ἐπιθυμία ἀνόσιος τῆς καρδίας δεσπόζη, ἐστὶν ἀρχὴ πανιὸς ἀνοσιουργήματος, ψυχραίνει τὸν ὑπ' αὐτῆς δεσποζόμενον πρὸς τὸν ἕτερον σύζυγον, ἄμαυροῖ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ τὰς ἀρετὰς τοῦ ἄλλου, μεγαλύνει δὲ τὰς ἐλλείψεις καὶ γεννᾷ καταστρεπικὰ τῆς εὐδαιμονίας πάθη.

Ὁ μεγαλείτερος ἐχθρὸς τῆς ἀθωότητος εἶναι ἡ ἀνάγκη καὶ πρὸ ταύτης μόνον ὑποχωρεῖ.

Οὐδαμῶς παράγει τὴν χάριν ἡ κατ' ἔθος φιλοκαλία, ἀλλ' ἡ χάρις τῆς ψυχῆς ἀποκαλυπτομένη καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα τῶν πραγμάτων προσδιορίζει τοὺς νόμους τῆς τοῦ καλοῦ αἰσθήσεως.

Τὸ μεθόριον μεταξὺ χρήσεως καὶ καταχρήσεως τῆς πατρικῆς ἐξουσίας οὐδαμοῦ ἐστὶ τοσοῦτον δυσχερὲς νὰ ὀρισθῇ, ὅσον κατὰ τὴν ἐκλογὴν συζύγου δι' υἱὸν ἢ θυγατέρα.

Ἡ χάρις ἐστὶν τιμιωτέρα τοῦ κάλλους, καθ' ὅτι τὸ μὲν κάλλος ταχέως ἐμποιεῖ θαυμασμόν, ἀλλ' ἀδυνατεῖ νὰ διατηρήσῃ αὐτὸν· τὸνναντίον δὲ ἡ χάρις καθίστησιν ἀξιογαπήτους καὶ τὰς ἐξωτερικὰς ἐλλείψεις καὶ θεμελιοῖ, εἰ καὶ βραδέως μόνιμον κράτος.

Καὶ ἐντὸς τοῦ τάφου φωτίζει τὸ φῶς τῆς ἀληθείας.

Μόνη ἡ ἀρετὴ εὐρίσκει προστασίαν ἐν τῇ συνειδήσει αὐτῶν ἐκείνων, οἵτινες εἶχον ὁμώσει τὸν ὕλεθρον αὐτῆς.

Ὁ πονηρὸς δύναται γὰρ ἀρνηθῆναι τὴν ἀλήθειαν, οὐχ' ἦτιον ἐν τῷ κρυπτῷ ἀναγνωρίζει αὐτὴν καὶ ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας του αἰσθάνεται τὰς ὑπ' αὐτῆς ἐπενεχθείσας καιρίας πληγὰς.

Ἡ καταφρόνησις τῶν πλαστῶν τοῦ σώματος ἀναγκῶν, τῶν πραγμάτων, ὧν οὐδεμία ἐστὶ χρεία, καθιστᾷ ἐλεύθερον τὸ πνεῦμα, ἡ δὲ ἐλευθερία αὕτη τοῦ πνεύματος ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς.

Πολλοὶ μεμφόμενοι τὴν πολυτέλειαν τῶν μεγάλων, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι γίνονται δοῦλοι ἄλλων ἡδονῶν εὐωνοτέρων.

Μόνη ἡ ἀδιάφθορος καὶ ἀκήρατος καρδιά ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς ἀδιάφθορα καθαρὰ καὶ χρησιτὰ ἦθη· μόνη ἡ εὐγενὴς ψυχὴ ἀποστρέφεται τὴν πρὸς τὸ θεαθῆναι λόμπιν καὶ τὴν ἐπιδειξιν τῆς μεγαλοπρεπειας καὶ ἀσμένως δεικνύεται ἐν αὐτοῖς τοῖς ἔργοις αὐτῆς.

Ἀκεραιότης τῆς ψυχῆς οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀφελὲς ἦθος, ἄδολος φύσις, ἀποστροφή κατὰ παντὸς περιέργως τετεχνημένου, δι' οὗ ὁ ἄνθρωπος διασκενάζεται ὥστε γὰρ φαίνεται μείζων καὶ βελτίων ἢ ὅσον πραγματικῶς εἶναι.

Πᾶσα ἡμέρα ἔχει ἰδίαν ροπὴν πρὸς τὸν βίον ἡμῶν καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον μεταβάλλει ἡμᾶς.

Μὴ ἐπισεμνύνου τῇ ἀρετῇ, ἣτις προέρχεται ἐκ τῆς φυσικῆς σου προαόητος, ἐκ τῆς ἡσύχου ιδιοσυγκρασίας σου μᾶλλον ἢ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς ψυχῆς σου.

Ἡ πεῖρα διδάσκει μὲν πολλὰ οὐχὶ ὅμως πάντα.

Ἀρετὴ εἶναι ἡ θεία μεταμόρφωσις τῆς ψυχῆς.

Ὁ ἔρως εἶναι χαρὰ ζωηρά, ἡνωμένη μὲ τὴν ιδέαν τῆς αἰτίας, ἣτις προξενεῖ αὐτήν.

Πλείστων γυναικῶν ἡ καρδιά παραβάλλεται πρὸς κάτοπτρον εἰς ὃ οὐδὲν ἔχνος τῶν κατοπτριζομένων χαράσσεται, ὀλιγίστων δὲ πρὸς φωτογραφικὴν πλάκα.

Οὐδεὶς γάμος ἄνευ ποιητικῆς χοσιᾶς, ἣν εὐκολώτατα ἀφαιρεῖ ἡ σκληρὰ καὶ δριμύτια πραγματικότης.

Ἡ εὐτυχία ταχέως λησμονεῖται, ἀλλ' ἡ θλῖψις δὲν ἐπηρεάζεται ὑπὸ τοῦ ὕδατος τῆς λήθης· ἀφίνει ἔχνη βαθύτατα διὰ τοῦ θανάτου μόνον πολλάκις ἐξαλειφόμενα.

Ἡ ἐλπίς εἶναι μετὰ τὸν ὕπνον ἡ πρώτη τῶν ὀνείρων πηγὴ.

Ἡ αὐταπάτη εἶναι γλυκεῖα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ εὐτυχοῦς, ἀλλ' ὅταν ἐκλείτῃ, ἀκριβὰ ἀποτίεται ἡ στιγμιαία χαρὰ.

Ὁ χάριν τῶν χρημάτων λαμβάνων γυναῖκα δὲν νυμφεύεται ἀλλ' ἐμπορεύεται· ἐπομένως δυνατόν νὰ χάσῃ· καὶ πόσοι δὲν ἔχασαν ;

Ἡ ζηλοτυπία εἶναι σκληρὰ παραφροσύνη μανιώδης παραφορά, συνοδευμένη μὲ φρικώδεις παροξυσμούς καὶ καθιστῶσα εἰς τὰ ὅμματα τοῦ κόσμου τὸν ἐξ αὐτῆς πάσχοντα ἄξιον οἴκτου ἐν ταύτῳ καὶ χλεύης.

Ἡ ἐνεργητικότητα εἰς τὴν ἐργασίαν εἶναι δύναμις, ἡ δὲ ὀκνηρία εἶναι πάσης ἀρετῆς πολέμιος ἐξασθενῶν τὴν κινητικὴν δύναμιν.

Ἡ περὶ γάμον προκειμένου ἐπιτοκία εἶναι ἔγκλημα, εἶναι κηλὶς ἐπαίσχυντος.

Γυνὴ νεαρὰ ριπτωμένη ἄνευ ὁδηγοῦ καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης πείρας ἐν τῷ ἐπικινδύνῳ κυκεῶνι τοῦ κόσμου, ἐκτίθεται εἰς ἐπιβλαβεῖς συμβουλὰς, εἰς κακὰ παραδείγματα, εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ ἀκολάστου βίου, εἰς ὅλα τὰ δειλάσματα τῆς κακίας καὶ ἐπὶ τέλους ὑποκύπτει σχεδὸν πάντοτε.

Ἡ γυνὴ εἶναι τὸ ἄνθος καὶ τὸ ἄρωμα τῆς οἰκογενείας ὁ δὲ ἀνὴρ τὸ στήριγμα αὐτῆς.

Ἡ τῆς ἀνθρωπότητος διάνοια εἶναι ὁ ἀνὴρ, ἡ δὲ γυνὴ ἡ καρδιά αὐτῆς.

Τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐργασίαν ἐκπροσωπεῖ ὁ ἀνὴρ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, τὰς δὲ χάριτας καὶ τὴν ἀγάπην ἡ γυνή.

Ἡ τῆς γυναικὸς γνησία καὶ ἄδολος ἀγάπη εἶναι πάντοτε ἀφιλοκερδὴς τοῦ δὲ ἀνδρὸς πολλάκις ἐγωϊστική.

Τὴν πικρίας γέμουσαν ζωὴν τοῦ ἀνδρὸς, ὅταν ἡ καρδιά αὐτοῦ ποτίζεται χολῆς καὶ τὸ μέτωπόν του ἐπιβαρύνεται ὑπὸ φροντίδων, ὅταν ἡ δύναμις τὸν ἐγκαταλίπη, ἡ γυνὴ ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτῆς αὐταπαρνησίᾳ καὶ τῇ ἀγάπῃ, ὑψηλόφρων ἀναδεικνυομένη, ὑποστηρίζει αὐτὸν διὰ τοῦ θάρρους της καὶ ἀφοσιοῦται πρὸς αὐτὸν μετριάζουσα οὕτω τὰς θλίψεις καὶ πικρίας αὐτοῦ καὶ καθιστῶσα αὐτῷ τὸν βίον ὑποφερτόν.

Ἡ γυνὴ εἶναι ἡ ἀκτὶς τῆς ἐλπίδος, τὸ ἥδὺ ἀπαύγασμα ὅπερ καλλύνει τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἀνδρὸς, διότι ἄνευ αὐτῆς δὲν ὑπάρχει ἔρως, συνεπῶς οὔτε εὐτυχία.

Μὴ κρύπτε ὑπὸ φαινομένην μετριοφροσύνην, ὑπερβάλλουσαν ματαιότητα.

Μήτηρ τῆς ἀφθονίας εἶναι ἡ οἰκονομία, θυγατέρες δὲ αὐτῆς ἡ τάξις, ἡ καθαριότης καὶ ἡ εὐκοσμία.

Ἡ ζωὴ εἶναι ἡ πρωτεύουσα πασῶν τῶν ἐπιθυμιῶν ἡμῶν τῆς ὁποίας οὐδέποτε κόρον ἔχομεν οὐδὲ νὰ λάβωμεν δυνάμεθα, ὁ δὲ θάνατος τὸ μέγιστον τῶν ἀποτροπαίων.

Ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ ᾔηται ἴση πρὸς τὸν ἄνδρα, οὐχὶ ὡς γυνὴ ἀλλὰ ὡς σύζυγος.

"Ο,τι μετὰ τοῦ καὶ σκέψεως ζητήσωμεν εὐρίδομεν.

Ὁ ἄνθρωπος ταλανίζει τὰς ἐπὶ τὸ θησαυρίζειν ἀδιαλείπτους προσπαθείας αὐτοῦ καὶ συνάμα ἱλέγχει τὸ ἀσθενὲς τοῦ πλούτου ἀποκαλῶν τὰ πάντα ματαιότητα, μόνον πρὸ τοῦ φρικαλέου θανάτου.

Οἱ δυσχερεῖς χαρακτηῆρες τῶν γυναικῶν γεννῶνται ἐκ μόνης τῆς ἀργίας. τῆς ἀπραξίας, τῆς ὀκνηρίας καὶ τῆς συνοδευοῦσης ταύτας ἀνίας ἐξ ἧς προέρχεται ἡ δυσθυμία, αἱ φαντασιοπληξίαι, αἱ ἰδιοτροπίαι καὶ πάντα τὰ ἐλαττώματα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια τοσοῦτω ζημιοῦσι τὰς γυναῖκας ἐν τῇ συνειδήσει τῶν ἀνδρῶν.

Μόνον ἐν δάκρυ ἀπροσποίητον γυναικὸς ἀντὶ παντός, δύναται καὶ τὴν σκληροτέραν νὰ μαλάξῃ καρδίαν.

Ἡ γυνὴ οὕσα χαρακτηῆρος ἡπιωτέρου, μᾶλλον εὐμαλάκτου καὶ αἰδήμονος, ὀφείλῃ νὰ καθιστᾷ ἑαυτὴν ἀγαπητὴν τῷ συζύγῳ αὐτῆς διὰ τῆς ὑποταγῆς καὶ τῆς ἀδυναμίας αὐτῆς καὶ οὐχὶ διὰ τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης.

Γονεῖς ἀντιτάξαντες βίαν κατὰ τῆς βίας ἀπώλεσαν ἠθικῶς τὰ τέκνα αὐτῶν, καὶ διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ὁποίων πικρὰ χύνουσι μεταμελείας δάκρυα.

Ἀμοιβαία ὑπόληψις καὶ φιλία εἶναι τὰ ὠραιότερα ἄνθη τοῦ γάμου.

Τὸ δάκρυ εἶναι τὸ ἄνθος τῆς χαρᾶς καὶ ὁ στέφανος τῆς λύπης.

Μόνος ὁ βλέπων αἰωνίως τὸ φάσμα τῆς ἐνδείας διάγει ἐν δουλείᾳ.

Ἡ ἀσφαλὴς ἐξάσκησις τῆς ἀρετῆς δι' ἧς δύναται ἕκαστος νὰ προοδεύσῃ καὶ ἀνυψωθῇ, εἶναι ἡ δραστηριότης, ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ τιμιότης.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀτενίσῃ πρὸς τὸ μέλλον ἐννοεῖ ὅτι τρία μοιραῖα ἐνδεχόμενα ἀπειλοῦσιν αὐτόν, κατὰ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ προετοιμασθῇ, εἶναι δὲ ταῦτα ἡ ἔλλειψις ἐργασίας, ἡ νόσος καὶ ὁ θάνατος.

Τὸ πνεῦμα τῆς τάξεως καὶ τῆς εὐρυθμίας, εἰς πᾶν ἔργον, εἶναι ἡ οἰκονομία.

Ἡ μήτηρ τῆς ἀνεξαρχτησίας εἶναι ἡ οἰκονομία.

Οἱ μὴ σεβόμενοι ἑαυτοὺς οὐδὲν σέβας ἐμπνέουσιν εἰς τοὺς ἄλλους.

Τὸ σπανιώτατον προτέρημα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ τῆς αὐταπαρνησίας, δηλαδὴ τῆς δυνάμεως τοῦ θυσιάζειν μικρὰν εὐχαρίστησιν ἐν τῷ παρόντι χάριν μείζονος ἀπολαύσεως ἐν τῷ μέλλοντι.

Αἱ στιγμαὶ τοῦ ἀποχωρισμοῦ διὰ τὰς ἀμοιβαίως ἀγαπωμένας ψυχὰς εἶναι αἰῶνες ἀτέρμονος λύπης, θλίψεως καὶ στοναχῆς.

Σκιᾶς πάροδος ὁ ἐν τῷ κόσμῳ ἡμῶν βίος.

Ἐν δάκρυ μόνον θεομόν τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς χαρᾶς τοῦ ἀσθενοῦς, τοῦ λαμβάνοντος ἀνακούφισιν καὶ περὶ θάλψιν ἔνεκεν ἡμῶν, εἶναι ἀσυγκρίτως πολυτιμότερον τῶν ψυχρῶν δακρύων, ἅπερ τὸ γλυφεῖον τοῦ λιθοξόου κατασκευάζει ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων εἰκόνων τοῦ μανσωλείου ἡμῶν.

Παρθένε φεῦγε τὰς συναναστροφάς, ἐν αἷς παραβιάζονται οἱ νόμοι τῆς κοσμιότητος, φεῦγε καὶ μετ' αὐτῶν τῶν συνηλικιωτίδων καὶ φίλων σου τὰς ὁμιλίας, ἔνεκεν τῶν ὁποίων ἡθέλεις ἐρυθριάσει ἂν τρίτος τις ἤκουεν αὐτάς.

Γυνὴ ἄνευ θρησκείας ἐστὶ δικαίως τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐνδομύχου ἀποσιροφῆς καὶ ἀηδίας παντὸς μὴ χυδαίου.

Οὐχὶ ὁ χρυσὸς καὶ τὰ κτήματα, ἀλλ' ἡ χρῆσις τῶν δυνάμεων καὶ τῶν πλεονεκτημάτων ἀποκαθιστῶσι τὸν ἄνθρωπον πλούσιον.

Ἡ ἐμπιστοσύνη παύει, ὅταν ἄστοργος χεὶρ ἀποκαλύπτῃ παρελθὸν σφάλμα, ὅπερ ἐπιμελῶς ἀπὸ τῶν ἰδίων ἡμῶν ὀφθαλμῶν ἀποκρύπτομεν.

Μόνη ἡ ἐχεμύθεια περιβάλλει δίκην ἰσχυροῦ τείχους καὶ προμαχώνος τὴν οἰκιακὴν ἡμῶν εὐδαιμονίαν, διαρρηγέντος δὲ τοῦ τείχους αὐτοῦ, εἰσέρχονται βιαίως εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ οἴκου ἄσυχλον ἢ πολυπραγμοσύνη, ἢ κακία, ὁ φθόνος, αἱ ξέναι ἐπεμβάσεις.

Ἡ ὁδύνη ἐν τῇ νεότητι ὁμοιάζει τὴν σκιὰν πτηνοῦ διερχομένου ἄνωθεν, σκιὰν μόλις φαινομένην καὶ παρερχομένην.

Ὅτι δεσμεύει ὁ ὀφθαλμὸς μόνῃ ἢ καρδίᾳ τὸ λύει.

Ἡ φυγὴ εἶναι ὁ μόνος τοῦ ἔρωτος ἐχθρὸς, ὃν οὗτος φοβεῖται.

Τῷ κάλλει τῆς ψυχῆς ἐνοῦνται αἱ ψυχαί.

Τρία τινα ἀφαιροῦσι τοὺς φίλους, τὸ εὐμετάβλητον τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν, αἱ περιστάσεις καὶ ὁ θάνατος.

Τὰ ζεύγη ἅτινα ὁ θεῖος δεσμὸς τὸ μέγιστον τῶν μυστηρίων συνέδεσε, τότε μόνον δύνανται γὰ διατελέσωσιν ἡνωμένα καὶ εὐτυχῇ καθ' ὅλην τῆς ζωῆς τὴν διάρκειαν ὅταν παρακολουθῇ αὐτὰ ἐνάρετος ἔρως, σταθερὰ φιλία καὶ πίστις, ἀδιάλειπτος στοργή, ἀμοιβαία ὑπόληψις καὶ εὐγνωμοσύνη.

Ἡ τῶν οἰκῶν εὐτυχία ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν ἡθῶν, τῆς διαγωγῆς καὶ τοῦ εὐσιαλοῦς τῆς γυναικός.

Ὁ τοῦ ἀνθρώπου βίος εἶναι νῦν ξοφερὰ καὶ ἀτέρμων, δὲν προσκόπτει ἐν τῷ σκότει μόνον ὁ κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὴν λαμπάδα τῆς ἐλπίδος ἐστηριγμένην ἐν τῷ φανῷ ὅστις εἶναι ἡ ἀγάπη.

Ὁ ῥωμαλέωτατος καὶ εὐφυέστατος ἄνθρωπος δὲν ἐπιτυχάνει πάντοτε τὰ μεγαλείτερα ἀποτελέσματα, ἀλλ' ἐκεῖνος ὅστις μεταχειρίζεται τὰς δυνάμεις του μετὰ περισσοτέρου ζήλου καὶ μετὰ προσεκτικῆς ἐπιτηδειότητος, τῆς διὰ τῆς ἐργασίας τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς πείρας ἀποκτωμένης.

Μόνοι τοῦ οἴκου καὶ τῆς οἰκογενειακῆς εὐδαιμονίας κατα-
στροφεῖς εἶναι ἢ ὑπόνοια καὶ ἢ ἐκ ταύτης βλασιάνουσα ζηλοτυπία.

Ἄπαντα τὰ ἀνώτατα προτερήματα τοῦ ἀνθρωπίνου νοός στη-
ρίζονται ἐπὶ τῆς προσοχῆς.

Ἡ διανοητικὴ διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἐξαρτᾶται
μᾶλλον ἐκ τῆς κατὰ τὴν νεότητα ἀποκτιωμένης ἔξεως τῆς προσο-
χῆς, ἢ ἐξ ἐπαισθητῆς ἀνισότητος μεταξὺ τῶν δυνάμεων ἐκάστου
ἀνθρώπου.

Καθὼς ὁ τοῦ σώματος ὀφθαλμὸς ἐν ἀπουσίᾳ φωτός, ὅχι μό-
νον δὲν δύναται νὰ βλέπῃ καὶ νὰ διακρίνῃ τὰ πέριξ κείμενα σώ-
ματα ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ σῶμα ἐν τῷ ὁποίῳ κεῖται, τοιοντο-
τρόπως καὶ τὸ ψυχικὸν ὄμμα δὲν δύναται νὰ βλέπῃ καὶ αὐτὴν τὴν
ψυχὴν καὶ τὰ περὶ αὐτὴν, θείου φωτός ἐστερημένην.

Τοῦ ἀνθρώπου ἀκατεργάστου εἰσερχομένου ἐν τῷ μηχανουρ-
γείῳ τοῦ κόσμου, ἵνα κατεργασθῇ ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ τὸν ἐν τῇ
θείᾳ διανοίᾳ τύπον, νὰ ὑπείκῃ, αὐτῷ ὥσπερ εὐπλαστος πηλὸς εἰς
τὰς χεῖρας τοῦ κεραμέως.

Καθὼς ὁ λιθοξόος ἀποδοκιμάζει τὸν ἀνεπιτήδειον εἰς κατα-
σκευὴν ἀγάλματος λιθόν, τοιοντοτρόπως καὶ ὁ Θεὸς ἀποδοκιμάζει
τὸν μὴ θέλοντα νὰ γνωρίσῃ τὸν ἑαυτοῦ προορισμόν, ἢ ἀπαισίως
μὴ δεχόμενον τὸν τρόπον τῆς κατεργασίας.

Κοινωνία οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ συμμέθεξις τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ.

Αἱ ἐπιθυμίαι ἡμῶν εἰσὶ θεόδοτοι, ἀλλ' ὅμως ἐὰν πεισθῶμεν
να πληρώσωμεν αὐτάς, ὥς διδάσκει ὁ Διάβολος ἀποβαίνομεν ἐν-
δεεῖς καὶ ἄθλιοι· ἐὰν δὲ ὥς διδάσκει ὁ θεῖος λόγος μακάριοι καὶ
τρισευδαίμονες.

Ἐν τῇ θαλάσῃ τοῦ βίου ὁ μὲν ἀνὴρ εἶναι τὸ πλοῖον ἢ δὲ
γυνὴ τὸ ἔρμα.

Ἡ ἐκκλησία εἶναι τὸ θεόδοτον πολίτευμα τῆς ἀνθρωπίνου
κοινωνίας ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, προορισμένον να θεραπεύσῃ
πάντα τὰ ἀνθρώπινα δυστυχήματα ἀτομικά τε καὶ κοινωνικά,
προορισμένον ἐπομένως να κατεδαφίσῃ καὶ να ἐξαλείψῃ τὴν πα-
λαιὰν Βαβυλῶνα, τὴν δυσειδῆ Ποιηροῦπολιν, ἐν ᾗ φύονται πάντα
τὰ δεινά, καὶ ἥτις βληθήσεται εἰς τὴν θάλασσαν ὁρμήματι μεγάλῳ,
ὃν τρόπον ὥρμησεν ἡ δαιμονόπληκτος ἀγέλη τῶν χοίρων κατὰ
τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη.

Ὁ ἀπερισκέπτως ἀκολουθούμενος συρμός σύρει τὸ πλεῖστον
μέρος τῆς κοινωνίας εἰς ὄλεθρον.

Αἱ φαντασιοπληξίαι, αἱ ιδιοτροπίαι, αἱ ὀρέξεις εἰσὶν ἡ πηγὴ
τῶν διαπληκτισμῶν, τῶν δυσαρεσκειῶν, τῶν ἐναντιώσεων μεταξὺ
τῶν συζύγων, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ τέλους προκαλοῦσι τὴν διάστασιν,
τὴν ὁποίαν διαδέχεται ἡ ὀριστικὴ ἐγκατάλειψις.

Ἡ ἀληθῶς ἐρωτόληπτος καρδιά οὐδέποτε παρασύρεται ἀπὸ
τῶν αἰσθήσεων, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ σιωπῇ καὶ τῷ μυστηρίῳ κρύ-
πτει τὰ εὐγενέστατα τῶν αἰσθημάτων ἅτινα μόνον μετ' αἰδοῦς,
διὰ τοῦ μυριογλώσσου ἐκφράζει βλέμματος.

Τὸ στόμα φωνεῖ ἐκ θαυμασμοῦ ἀλλ' ἐνίοτε σιγὴ ἀκουσία
δεσμεύει τὰ χεῖλη καὶ ἡ σιγὴ ἐκείνη. εἶναι ἀκραιφνεστέρα ἐκδή-
λωσις τοῦ θάμβους καὶ ὁ γνησιώτερος φόρος τοῦ θαυμασμοῦ ἡμῶν.

Τὸ μόνον βιβλίον ὅπερ διανοίγει ἀσφαλῶς τὴν ὁδὸν πρὸς τὸ
ὑπέριστατον ὄν, τὸ ἐμφυτεῦον τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀγίαν καὶ βάσιμον
προσδοκίαν, τὸ καταστρέφον τὸ ἔλκος τῆς ἀμφιβολίας τῆς ψυχῆς,
καὶ τὸ ἄλγος τῆς καρδίας, τὸ λῦον τὰ τρομερὰ καὶ ἀκοίμητα τῆς
συνειδήσεως προβλήματα καὶ σταλάζον τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν
πεποιθήσιν εἰς τὴν φρίκην τῆς δισταζούσης ψυχῆς, εἶναι τὸ θεῖον
καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον.

Ἡ ἀγνή φωνὴ ἦν ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ κόσμῳ ἀπὸ τοῦ στόμα-
τος ἐκπέμπει εἶναι μόνον ἢ τοῦ τάφου, διότι οὐδὲν συμφέρον δύ-
ναι νὰ τὴν νικήσῃ.

Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἔρωτος εἶναι ἡ ἐλπίς.

Τὸ ταχὺ ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐνέχει τὸ ἀπατηλόν.

Τὸ πανευκτικὸν τοῦ κόσμου εἶνε ὁ τάφος.

Τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ὁποίου αἱ θυσίαι εἶναι φόνοι ψυχικοὶ ἢ
σωματικοί, αἱ προσευχαὶ αὐτοῦ εἶναι πνοὴ βδελυρίας.

Ὅπισθεν ἀνοσίου ἔργου ἐνεδρεύει κρυπτομένη πάντοτε ἡ
μεταμέλεια καὶ ἡ τοῦ συνειδότος τύψις.

Οἱ ἡθικῶς κινδυνεύοντες βραδύτερον ὑποφέρουσι τὰ ἐπακόλουθα τῆς ὑπ' αὐτῶν ἐκλεχθείσης ὁδοῦ, σφραδάζοντες ἐν τῷ τάφῳ τὸν ὅποῖον ἰδίαις χερσὶν ἔσκαψαν, καὶ οὐτινος ἀδυνατοῦσι νὰ ἐπάρωσι τὸν λίθον.

Ἡ παρθένος εἶναι ἡ ὠραιότερα ἐλπίς καὶ συνάμα ἡ δεινότητι μέριμνα τῶν γεννητόρων καὶ συγγενῶν της.

Ἡ τῆς καρδίας ἀγνότης καθιστᾷ καὶ τὴν δυσμορφωτέραν παρθένον ἀξιαγάπητον.

Τὰ λαμπρότερα πλεονεκτήματα τῆς παρθένου ἀποβάλλουσι πᾶν θέλγητρον, ὅταν ἡ ἐξωτερικὴ ὠραιότης ὑποκρύπτῃ καρδίαν ὑπὸ παθῶν, δυσκόλων τρόπων καὶ αἰσθημάτων ἀνοικείων διεφθαρμένην.

Παρθένε τίμησον σὺ αὐτὴ τὴν πολύτιμον ἀξίαν τοῦ φύλου σου, καὶ τοιοντοτρόπως θέλεις διασώσῃ τὴν ἐρασμιότητά σου καὶ ὅταν οἱ χρόνοι ἐξαφανίσωσι τὰς νεανικὰς σου χάριτας.

Παρθένε φεῦγε τοὺς κόλακας, οἵτινες προσποιοῦνται ὅτι ὑπὸ τοῦ κάλλους σου κατεγοητεύθησαν, ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ σοὶ ἐμπνεύσωσι κατὰ μικρὸν κλίσιν τινά, πάθος τι, δι' οὗ τυφλουμένη νὰ γίνῃς ἐπιλήσμων σεαυτῆς καὶ νὰ κατασταθῇς ἔρμαιον τῶν ἀκαθάρτων αὐτῶν ὀρέξεων.

Ἀνθρώπε μάνθανε νὰ ἀνέχῃσαι ἐν ὑπομονῇ καὶ προαότῃ ὅσα ἀδυνατεῖς νὰ μεταβάλλῃς.

Παρθένος ἀγνή καὶ ἀθώα εἶναι ὁ φυλακτήριος ἄγγελος τῆς οἰκιακῆς εὐδαιμονίας.

Ἡ ἀνάμνησις ἐφημέρου καὶ παροδικῆς εὐτυχίας μένει ὡς ἀπόσταγμα πληροῦν ὀδύνης τὴν ψυχὴν τοῦ ματαιῶς ποθοῦντος καὶ διαγινώσκοντος τὸ ἀδύνατον, καὶ ἴσως τὸ ἀνύπαρκτον τῶν πόθων αὐτοῦ.

Ἡ ἰσχυρὰ τοῦ ἀνθρώπου θέλησις μεταβάλλεται εἰς καταχθόνιον πνεῦμα αἰσχροῦ, δοῦλον ἔχον τὴν εὐφυΐαν, ὅταν μόνον πρὸς τὰς ἡδονὰς τείνη.

Ἡ τῆς προόδου ἀπόφασις πολλάκις εἶναι πρόοδος.

Σοφία ἢ παιδεία ἄνευ ἀγαθότητος χαρακτηῖρος ἀντιπροσωπεύει μόνον τὴν ζοφερὰν ἀρχὴν τοῦ κακοῦ.

Ἡ εὐγένεια τοῦ χαρακτηῖρος εἶναι ἐνσάρκωσις τῆς ἠθικῆς.

Ἡ μόνη ὁδὸς ἢ ἄγουσα πρὸς τὴν εὐημερίαν καὶ τὸν πλοῦτον εἶναι γὰρ πρῶτη πάντοτε ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὴν συνείδησίν του ἀφήνων ἀφόβως τὰς συνεπείας τῶν πράξεών του εἰς τὴν εἰσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὸ θάρρος τῆς ψυχῆς ἔγκειται ἡ πίστις καὶ ἡ ἐλπίς.

Μόνον ὁ οὐδενὸς ἀμελῶν ἀπολαύει τῆς φήμης τῶν καλῶν.

Σταθερὰ ἀπόφασις πρὸς ἀπολαυὴν εὐγενοῦς σκοποῦ εἶναι ἡ μόνη στερεὰ βάσις μεγαλόφρονος χαρακτηῆρος.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν δυστυχιῶν λαμπρότερος ἐμφαίνεται ὁ χαρακτηῆρ τοῦ δικαίου ἀνθρώπου, καὶ ὅταν τὸ πᾶν ἐγκαταλείπη αὐτόν, ἀποσύρεται τέλος εἰς τὸ ἀπόρθητον φρούριον τῆς μεγαλοψυχίας καὶ τῆς ἀκεραιότητος αὐτοῦ.

Ἐκεῖ ὅπου ἀπέτυχεν ἡ εὐφυΐα ἐπιτυγχάνει ἡ δραστηριότης, ἥτις εἰς ὀλιγωτέρους κινδύνους καὶ ἥτιονας ἀπάτας ἐκθεται τὸν ἄνθρωπον.

Κεντρικὴ δύναμις τοῦ ἀνθρωπίνου χαρακτηῆρος εἶναι ἡ δραστηριότης, αὕτη καὶ μόνη δίδει ὠθήσιν εἰς τὰς πράξεις, ψυχὴν εἰς τὰ ἔργα, νόμιμον βάσιν εἰς τὰς ἐλπίδας, καὶ ἡ ἐλπίς τέλος παρέχει τῇ ζωῇ ἀληθῆ εὐωδίαν.

Προσπάθεια καλεῖται ἡ κοινὴ κατὰ τῶν δυσχερειῶν πάλη.

Ἡ τῆς ψυχῆς επικίνδυνος νόσος εἶναι ὁ ἀπερίσκεπτος ἔρως, ὅστις, δυστυχῶς, πολλὰς εὐγενεῖς ὑπάρξεις προώρως εἰς τὸν ἕδην ἀποστέλλει.

Ἐν τῷ ἔρωτι ἡ μὲν γυνὴ νικᾷ διὰ τῆς ὑπομονῆς, ὁ δὲ ἀνὴρ νικᾷται ἀνυπομονῶν.

Μόνη ἡ ἀκριβὴς ἐκτίμησις τῆς ἀξίας τοῦ χρόνου φέρει τὴν ταχύτητα εἰς τὰς ἀποφάσεις.

Ὁ ἔχων ἔρωτα ἔχει καὶ λύπην.

Ἡ οἰκονομικὴ τοῦ χρόνου χρῆσις παρέχει εἰς ἡμᾶς καὶ ἀφθονοὺς ὥρας σχολῆς.

Τὸν ἔρωτα μόνῃ ἢ ἀπροσποίητος ἀφοπλίζει ἀθωότης.

Ὁ συνάπτων συνοικέσιον χάριν τῶν χρημάτων λαμβάνει τὸ ἀργύριον τοῦ Ἰούδα, διὰ τὸ ὅποῖον ἀμέσως μεταμέλεται, παραδούς τὴν καρδίαν του, ἀλλ' εἶναι πλεόν δι' αὐτὸν λίαν ἀργά.

Ἡ μὲν χαρὰ τοῦ ἔρωτος εἶναι ταχεῖα, ἡ δὲ θλίψις αἰωνία.

Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι ὁδοιπόρος προβαίνων ἀδιακόπως πρὸς ψυχρότερον κλίμα, καὶ ὥς ἐκ τούτου ἀναγκάζεται νὰ περιπατῇ ταχύτερον ἐφ' ὅσον προχωρεῖ.

Μυρίαί λεπτὰ ἐπιδράσεις σχηματίζουνσι τὸν ἀνθρώπινον χαρακτῆρα, αὗται δὲ εἶναι παραδείγματα καὶ συμβουλαί, θρησκεία καὶ μάθησις, φίλοι καὶ γείτονες.

Ὁ ἐμμανῶς ἐρῶν λησμονεῖ τὸν Θεόν.

Αἱ δυσκολίαι κατὰ διαφόρους περιστάσεις εἶναι οἱ καλλιστοὶ βοηθοί, διότι παροτρύνουσι τὰς δυνάμεις πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν καρτερίαν καὶ γεννῶσι προτερήματα, ἅτινα ἄλλως ἤθελον μένει κεκοιμημένα καὶ ἄγνωστα.

Ἡ ἡλικία πολλάκις ἀντὶ τῆς συσιέλλῃ καθιστᾷ ὠριμώτερον καὶ ἀνδρικώτερον τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀκάματος καὶ ἐπιδεικτικὴ πλὴν ἄσκοπος ἐνασχόλησις εἶναι παρακμή.

Γυνὴ μεγάλθυμος ἀνυψώνει βαθμηδὸν τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνδρός, ἐν ᾧ εὐτελοῖς ψυχῆς γυνὴ ἐξευτελίζει καὶ τὸν σύζυγον.

Ἡ δύναμις τῆς ἐνδομύχου πεποιθήσεως ἡμῶν διαφαίνεται ἔτι μᾶλλον εἰς τὸ συναίσθημα τῶν ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως.

Αἱ καλαὶ συνήθειαι καθ' ἐκίστην ἐφηρμοσμέναι καὶ εἰς τὰς μᾶλλον ἀδιαφόρους πράξεις τοῦ βίου ἀποτελοῦσι τέλος τὸ σπουδαιότερον τῆς ἠθικῆς τοῦ ἀνθρώπου διαγωγῆς ἐλατήριον.

Αἱ καλαὶ ἀποφάσεις ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ ἀνθρώπου δίδουσι καλὴν διεύθυνσιν εἰς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸν λοιπὸν αὐτοῦ βίον, τοσοῦτ' μᾶλλον καθόσον τὸ ἐλάττωμα, τὸ ὅποῖον ἀποφεύγει ὁ ἄνθρωπος, εἶναι ἐκ τῶν κινδυνωδεστάτων ὑφάλων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ναυαγοῦσιν οἱ νέοι, ἐνίοτε δὲ καὶ οἱ γέροντες ἐὰν δὲν ἀπομακρυνθῶσιν ἐγκαίρως ἀπ' αὐτοῦ.

Ὁ συζυγικὸς ἔρως δὲν ἔχει ἀνάγκην μυστηρίων καὶ φαντασιοπληξιῶν, καίει ἡδέως ἄνευ πυρετοῦ, ἄνευ παραφορᾶς, εἶναι βαθὺ αἶσθημα γαλινιαίας ἀγάπης, συνοδευομένης ὑπὸ φιλίας, ἐκτιμήσεως καὶ ἀφροσιώσεως, τῶν ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἡνωμένων ἢ ὑλαρξίς διὰ μέσου ἀνθέων διαρρέει.

Τὸ ἀκατάληπτον ἐμπεριέχεται εἰς τὸν ὁρισμὸν τοῦ ἀπείρου.

Ἡ λατρεία τῶν χρημάτων καὶ ὄχι τὰ χρήματα καθ' ἑαυτὰ εἶναι ῥίζα τοῦ κακοῦ, εἶναι ἡ λατρεία αὕτη, ἥ τις συστέλλει τὴν ψυχὴν καὶ καθιστᾷ αὐτὴν ἀναίσθητον πρὸς πᾶσαν γενναίαν σκέψιν καὶ πράξιν.

Ὁ πλοῦτος οὐδόλως ἀποδεικνύει μεγαλοφροσύνην, καὶ χρησιμεύει μόνον πολλάκις, ὥς ἡ λάμψις τῆς πυγολαμπίδος ἀναδεικνύει τὸν σκώληκα, καθιστῶν φανερωτέραν τὴν ἀθλιότητα τοῦ ἰδιοκτήτου αὐτοῦ.

Ὁ συμπαθὴς γάμος εἶναι δεσμὸς πεπλεγμένος ἐξ ἀνθέων, ὧν ὁ ἕκτος καὶ ἡ ἀμοιβαία ἐκτίμησις διατηροῦσι τὴν νωπότητα καὶ δροσερότητα.

Ὁ ἔρως ἀναπτύσσεται καὶ αὐξάνει κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ παρεντιθέμενα προσκόμματα.

Ὁ φθόνος δύο ἔχει πηγὰς· τὴν ἀδυναμίαν τοῦ νοός καὶ τὴν διαφθορὰν τῆς καρδίας.

Εἰς τὰ βάθη τοῦ φθονεροῦ κρύπτεται ὁλόκληρος ἥδης.

Τὰ αἰσθήματα ἅτινα ὑπορρέουσιν ἐκ τῆς καρδίας τοῦ εὐγενοῦς εἶναι ἡ φιλοφροσύνη, ἡ ἐπιείκεια, ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ φιλάνθρωπία.

Ἡ ἐσπέρα εἶναι ἐορτὴ τοῦ κεκοπιακῶτος.

Ποταπή πλεονεξία, λύσσα συκοφαντίας, καὶ ἐγωϊσμός εἶναι
ὁ στολισμός τῆς καρδίας τοῦ φθονεροῦ.

Εἰς τοῦ τάφου, τὴν μικρὰν πλὴν ἀδιάβατον ὁχθὴν, ἀνα-
στέλλονται ἀφανιζόμενα τὰ πάθη τῆς ζωῆς τὰ ἀνεξάλειπτα μίση,
τὰ ὕπουλα καὶ ἀδυσώπητα συμφέροντα.

Τὸ πόρισμα τῶν πολλῶν τῆς ἀνθρωπίνου καρδίας ἀμαρτη-
μάτων, εἶναι ὁ φθόνος.

Τὰ σπασιὰ τὰ κίτρινίζει τὸ θέρος τὴν δὲ φρόνησιν φέρει ἡ
ὥριμος ἡλικία.

Εἰς τὸν χειμῶνα ἀνήκουσιν αἱ ὀμίχλαι, αἱ χιόνες καὶ οἱ
παγετοί, εἰς δὲ τὸ γῆρας ἡ πλήρης τῶν παθῶν γαλήνη.

Ὡραιότης ἄνευ φρονήσεως εἶναι ἄνθος ἄνευ εὐωδίας.

Μόνῃ ἡ ἀρετὴ εἶναι τὸ τέλειον ἀγαθὸν τῆς ψυχῆς.

Ἡ ζηλοτυπία εἶναι θυγάτηρ τῆς φιλαυτίας καὶ ἀδελφὴ τοῦ
φθόνου.

Ο ὅρος τοῦ γὰ ἀσφαλίσῃ ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῆς ζωῆς τῆς
παρούσης τὴν μέλλουσαν, δὲν εἶναι γὰ ὑποφέρῃ ἐνταῦθα,
ἀλλὰ μόνον γὰ μὴ σφάλῃ.

“Ὅσα ἡ ὁμόνοια καὶ ἡ ἀγάπη μετὰ κόπου ἀνήγειρε, καταστρέφονται ὑπὸ τῆς ἀρεῆς τῶν διχονοιῶν· ὅσα ἡ φιλαδελφία κατὰ μικρὸν ἐσύναξε καταβροχθίζει ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ὁ ὀλέθριος ἐγωϊσμός.

Τὰς ἀνθρωπίνους παλιμορίας οὐδὲν διαφεύγει οὐδὲ αὐτὴ ἡ κόνις τῶν τεθνεώτων.

Τὸν ἀληθῶς ἔξοχον οὐδόλως προσβάλλει ἡ αὐθάδεια τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου, οὔτε τὴν εὐγενῆ ψυχὴν ὁ ἐπὶ καταλόγῳ προγόνων σεμνυνόμενος μωρός, οὔτε τὸν ἀρεταῖς κεκοσμημένον ἢ τοῦ συρφετώδους ὄχλου κακολογία, οὔτε τὸν ἰσχυρὸν ἄνδρα τὸ ὑπὸ παιδικῆς ἀπαλῆς χειρὸς ἐπενεχθὲν ῥάπισμα.

Ἡ πραότης τότε μόνον ἐλκύει ὅλων τὰς καρδίαις, ὅσας συνδυάζεται μετ’ ὀρθότητος αἰσθημάτων.

Αἱ μεγαλόφρονες φύσεις, ἀντὶ τὰ καταβληθῶσιν ἐνθαυρόνονται ὑπὸ τῶν δυσχερειῶν.

Ἐλπίς ἀκράδαντος καὶ ἀκατάβλητος ἀπόφασις, ὑπερνικῶσι τὰς δυσχερείας.

Ἡ συνήθεια εἶναι πράξις καὶ καθίσταται εὐεργέτρια ἢ τύραννος ἡμῶν καθόσον εἶναι ἀγαθὴ ἢ κακοήθης.

Ἐν τῷ κόσμῳ οἱ ἀνθρώπλεκτοι στέφανοι ἐν ῥίπῃ ὀφθαλμοῦ ἀνταλλάσσονται διὰ βαρυταίων ἀλύσεων.

Ἡ χάρις κατὰ τὰς κοινωνικάς σχέσεις ἔχει ὁμοίαν σιωπηλὴν ἐπίδρασιν ὅσῃ καὶ τὸ φῶς τὸ κοσμοῦν τὴν φύσιν διὰ ποικίλων χρωμάτων.

Ἡ πνευματικὴ ἀργία εἶναι τὸ ἕλκος τοῦ νοός.

Ἡ κινητήριος τοῦ κόσμου δύναμις εἶναι αἱ ἠθικαὶ ἀρεταί.

Τὰ ἐξ ἀπροσδοκῆτων περιστάσεων ἀποκτηθέντα χρήματα ὥς καὶ τὰ εἰς τὰ τυχερὰ παιγνίδια, ὀφειλόμενα, πολλάκις ἐπιφέρουσι τὸν ὀλεθρον ἀντὶ τῆς εὐτυχίας.

Οἱ ἐρῶντες ματαιῶς μακρύνονται εἰς τὴν ἐρημίαν καὶ ἀποφεύγουσι τὸν κόσμον· οἱ τοιοῦτοι φέρουσι πανταχοῦ τὸ βέλος ἐν τῇ καρδίᾳ, καθὼς ἡ φεύγουσα ἔλαφος φέρει πολλάκις τὸν θανατηφόρον μόλυβδον ἐν τοῖς σπλάγχθοις.

Κόροι πλουτήσασαι τὸν νοῦν αὐτῶν διὰ πονημάτων, ἅτινα πρὸς ἐνασχόλησιν τῆς φαντασίας ἐγράφησαν, ἀπαξιούσι νὰ ἐλθῶσιν εἰς γάμου κοινωνίαν μετ' ἀνδρῶν τιμιῶν μὲν καὶ χρησιτῶν, μὴ ἀνταποκρινομένων δε πρὸς τὸ ἰδανικὸν τῆς ἐξημμένης αὐτῶν φαντασίας πρότυπον, καὶ ὥς ἐκ τούτου ἔμειναν ἐπὶ τέλους ἄγαμοι ἢ ἠναγκάσθησαν νὰ λάβωσι σύζυγον ἀνάξιον, πλήρη πραγματικῶν ἐλατιωμάτων, ἢ καὶ ἐν τῷ γάμῳ ἐγένοντο ὑποκείμενα φαντασιόπληκτα καὶ φιλόμνηθα, γυναικες ληρώδεις, κακαὶ σύζυγοι, κακαὶ μητέρες, προτιμῶσαι νὰ φαίνωνται καὶ νὰ λάμπωσι καὶ ἐπιφάνειαν, ἢ νὰ ὧσι τέλειαι ἐν ᾗ ἐκλήθησαν τάζει.

ΤΕΛΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000024028

TIMATAI:

Ἐνταῦθα	Γρ. 3.20
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	Φρ. 1. —